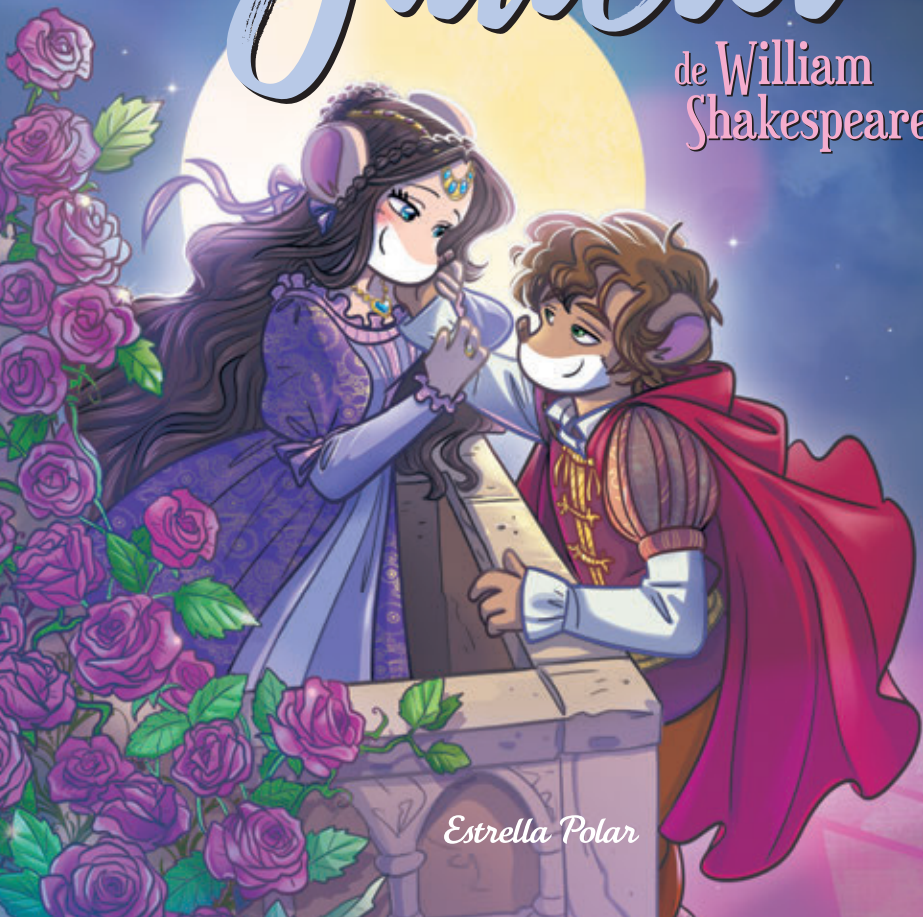

Tea Stilton

Romeu i Julieta

de William
Shakespeare

Estrella Polar

Tea Stilton

Romeu i Julieta

Estrella Polar

El nom de Geronimo Stilton i Tea Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ells són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantya S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Text original de William Shakespeare lliurement adaptat per Tea Stilton
Coordinació de textos de Chiara Richelmi / Atlantya, S.p.A.
Col·laboració editorial d'Elena Peduzzi
Coordinació editorial i editing de Daniela Finistauri
Coberta: Barbara Pellizzari (disseny) i Erika de Giglio (color)
Disseny gràfic de la coberta: Federica Fontana
Il·lustracions de la història: Barbara Pellizzari (disseny) i Andrea Alba Benelle (color)
Coordinació artística: Andrea Alba Benelle
Projecte gràfic i compaginació: Federica Fontana
Idea original d'Elizabetta Dami

Títol original: *Romeo e Giulietta*
© de la traducció: 2020, M. Dolors Ventós

© 2019 - Mondadori Libri S.p.A. de PIEMME
www.geronimostilton.com
© 2020, Editorial Planeta, S. A.
© 2020, de l'edició en llengua catalana: Edicions 62, S. A.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
www.geronimostilton.cat
International Rights © Atlantya S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà - Itàlia
foreignrights@atlantya.it / www.atlantya.com

Primera edició: octubre del 2020
ISBN: 978-84-18134-82-1
Dipòsit legal: B. 13.217-2020
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de **paper ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació, www.stiltoncheese.com

Dues famílies nobles

Acte I - Pròleg

La nostra història comença fa molt de temps a Verona, una *romàntica* ciutat banyada per un riu cabalós d'aigües de color maragda. En ribes oposades hi viuen els Montagut i els Capulet, *dues famílies nobles* separades pel riu i per l'odi antic i profund que senten l'una per l'altra.

No serveixen de res els intents d'amics i coneguts per *posar pau* entre ells. Cada trobada, cada mirada, es converteix en una excusa per barallar-se i dirigir-se paraules insultants.

Fins al dia en què va succeir una cosa imprevisible: dos joves, descendents de les dues famílies, encreuen les

Romeu i Julieta

mirades per primera vegada i els envaeix una emoció que no havien sentit mai, dolcíssima i apassionada; els seus *cors* comencen a bategar alhora, les seves ànimes es reconeixen i, en un instant, els seus destins s'uneixen per sempre.

Ell, en Romeu, té uns ullassos verds i un temperament impulsiu i valent que amaga un esperit romàntic. Ella, la Julieta, és *dolça* i delicada com una flor, amb una llarga cabellera fosca i una mirada clara i somiadora.

Entre tots dos neix un **AMOR** gran i únic, destinat a durar per sempre, més enllà de l'odi de les seves famílies, més enllà de la seva tràgica fi.

Quant d'amor i quant d'odi!

Acte I - Escena I

Fa un meravellós dia assolellat a la bonica ciutat de Verona. L'aire és tebi i el perfuma l'olor de les maduixes que una venedora ambulat ha exposat a la seva paradeta, en un cantó de la plaça on dona la casa de la família **Capulet**.

No gaire lluny d'allà, dos criats dels Capulet anomenats Samsó i Gregori, armats amb espases i **ESCUTS**, comencen l'enèsima disputa. No la podien evitar de cap manera, oi?

Acabaven de topar l'Abraham i en Baltasar, dos criats

de la família Montagut i *rivals* des de sempre, un motiu més que vàlid per empunyar l'espasa sense vacil·lacions. I els dos Montagut tampoc tenen la més mínima intenció de recular. Més ben dit, així que veuen venir en *Benvolio*, el cosí d'en Romeu Montagut, no dubten a implicar-lo en la baralla. Però el jove no vol combatre, ben al contrari: prova de posar pau entre aquell parell d'eixelebrats. I potser se n'hauria sortit si, tot de sobte, no hagués aparegut en *Tibald*, de la família Capulet i enemic jurat seu.

La tensió entre els dos grups augmenta de seguida, ben aviat assesten el primer cop.

SAMSÓ: Desembeineu les *espases*,
si sou prou homes!

GREGORI: Si voleu combatre, estem a punt!

BENVOLIO: Separeu-vos, ximplets! Deposeu
les armes. No sabeu què us empesqueu!

TIBALD: Ves per on: el noble Benvolio
branda l'espasa entre vils servidors.
Mesura't amb mi, si tens coratge!

BENVOLIO: La meva intenció era **separar-los**.

Deposa la teva espasa immediatament,
o utilitza-la per ajudar-me.

TIBALD: Empunyant l'espasa
em parles de pau?

Detesto aquesta paraula més que cap altra,
et detesto a tu

i a tots els **Montagut**.

En guàrdia, covard!

SENYOR CAPULET: Què
és aquest enrenou?

Doneu-me una espasa!

SENYORA CAPULET: Per
fer què?

A la teva **edat** et
convé més una crossa!

SENYOR CAPULET: Vull
la meva espasa!

Que no veus que el vell
Montagut ha vingut a
desafiar-me?

Romeu i Julieta

SENYOR MONTAGUT: Vil *Capulet!*

Et donaria una lliçó si no fos perquè
la meva esposa em conté!

SENYORA MONTAGUT: No faràs ni un pas
cap a ell, espòs meu. Ara arriba
el *príncep Escalus*.

Al cap d'un moment, un fort estrèpit de peülles distreu el grup de *CONTENDENTS*. Quan es giren en direcció al soroll veuen que pel fons del carrer arriba el príncep Escalus, el governador de la ciutat.

El príncep, embolcallat amb una *capa vermella*, munta el seu cavall blanc i fa una mirada severa als Montagut i els Capulet.

Quan arriba davant seu, estira amb força les regnes i frena el seu cavall. L'animal esbufega i colpeja el terra amb la peül·la dreta, alçant un núvol de polseguera. Tots acoten el cap en senyal de **RESPECTE** i esperen atemorits que parli el príncep...

PRÍncep: Súbdits rebels, enemics de la pau,
que profaneu les espases amb sang veronesa,
a vosaltres us parlo!
Si no voleu que us castigui, deposeu les armes
i escolteu la meva **SENTÈNCIA!**
Capulet i Montagut, les vostres paraules imprudents
ja han provocat tres lluites enceses a la ciutat
i han trasbalsat la pau dels carrers.
Atureu-vos immediatament o en pagareu les
conseqüències.

Les paraules del príncep cauen com **PEDRES** damunt dels Capulet i els Montagut, que ara s'adonen de la gravetat dels seus actes. Aquesta vegada Escalus està decidit a imposar-los un càstig exemplar. Per això ordena

als primers que el segueixin al *Palau de Justícia* i als altres que se'n tornin a casa de seguida. Llavors tiba les brides del seu cavall i, sense afegir res més, s'allunya pel carrer polsegós.

La petita multitud, espantada per la ira del príncep, es dispersa ràpidament... Tothom se'n va menys en *Benvolio*. El noi continua caminant amunt i avall, retorçant-se les mans, nerviós.

Els pares d'en *Romeu* proven de calmar-lo, convençuts que està alterat per la topada amb els Capulet i la intervenció del príncep. Però, en realitat, és una altra cosa ben diferent la que neguiteja l'esperit sensible del jove, una cosa que té a veure amb el seu fill, Romeu.

No els resulta fàcil fer-lo parlar, però al final en Benvolio els explica que a trenc d'alba d'aquell dia s'havia trobat amb en Romeu. Estava sol i passejava amb una expressió *melangiosa* per un bosquet de l'oest de la ciutat.

En Benvolio sap que el seu cosí està patint, i el voldria ajudar de tot cor, però no sap com.

En sentir aquestes paraules, els Montagut branden el cap i es fan una mirada afligida.

*Ells tampac saben
per què està tan trist en Romeu.*

Ells també s'han adonat que el seu fill està preocupat per alguna cosa, però no els en vol parlar: busca refugi en la soledat i evita les seves preguntes. No el podran ajudar, si ell no ho vol. De moment, doncs, el senyor **Montagut** i la seva esposa només poden provar de fer-li costat i mantenir-lo allunyat de les baralles. Per això decideixen obeir el príncep i se'n tornen a casa.

Però en Benvolio necessita escampar la boira per des-embullar el **GARBUIX** de pensaments que li ronden pel cap. Es queda sol uns minuts, fins que veu que se li acostava la silueta d'en Romeu. El seu cosí camina amb la mirada baixa i, quan el veu, el saluda amb aire desconsolat.

Però en Benvolio està decidit a esbrinar què motiva l'aflicció d'en Romeu i hi insisteix, hi insisteix, fins que el noi se li confia: el que el turmenta és l'**AMOR**...

BENVOLIO: Bon matí, cosí.

ROMEU: Encara som al matí?

BENVOLIO: Són les nou.

ROMEU: Només? Que llargues
que es fan les hores quan estàs
trist.

BENVOLIO: Per què estàs trist?

ROMEU: Perquè no tinc el que
desitjo.

BENVOLIO: Vols dir una noia,
oi?

ROMEU: No una noia qualsevol,
sinó la que *estimo*.

BENVOLIO: L'amor pot ser
molt cruel.

ROMEU: Sí..., ara que m'hi fixo:
veig senyals de lluita!

No cal que em diguis què ha passat.

Ho he entès tot sol.

Ai, quant d'amor i quant d'odi!

És còmic, oi?

BENVOLIO: No, cosí, és molt trist.

I jo em preocupo pel teu cor angoixat.

ROMEU: No ho facis.

És la llei del cor.

No pateixis per mi.

L'amor és una boira que impedeix veure-hi,

és una **FLAMA** que enlluerna els ulls

dels enamorats, és un mar ple de llàgrimes.

Adeu, cosí, me n'he d'anar.

BENVOLIO: Espera, t'acompanyo. Vull saber
qui és la teva estimada.

ROMEU: Una noia.

BENVOLIO: Això ja ho sé. Quina noia?

ROMEU: La més **bonica** de totes.

BENVOLIO: No hi fa cap mal.

ROMEU: El que fa mal, benvolgut cosí,

és que ella no em vol.

Es resisteix que li faci la cort,

evita les meves mirades,

i no la commouen

ni els regals més *valuosos*.

Ella, tan bonica i dolça,

ha fet el vot de no estimar

i, per culpa de la seva decisió,

jo visc com si fos mort.

BENVOLIO: Fes-me cas: *oblida-te'n*.

ROMEU: Com?

BENVOLIO: Fes la cort a unes altres noies.

ROMEU: No serviria de res. Les altres em farien

pensar en ella i en la seva bellesa singular.

Gràcies, Benvolio, però ara me n'he d'anar:

no em podràs ensenyar a oblidar-la.

BENVOLIO: Pensa el que vulguis, Romeu,

però no em rendiré tan fàcilment com això.